

CAMILLA WOLGERS:

"Han kunde inte förstå sig"

Utdrag ur en intervju, Öhn 2001-05-28

Hur minns du Beppe som pappa?

En av de vanligaste frågorna jag får är: Var han verkligen som han verkade på TV, så där lugn och snäll? Då säger jag ja, för jag anser att han kunde inte förstå sig. Som man ser honom i "Godnattstunden", det är så jag minns honom. Han spelade inte ett spel, för det kunde han inte. Han var väldigt ärligt och var därför väldigt sårbar, känslig till max.

Hemma hade pappa en tacksam roll, det var lek och kuliga saker och positivt. Vi har spelat mycket kort i vår familj, patienser och pussel. Vi har samlats kring olika saker. Alla var med.

Pappa älskade att skriva julklappsrim, det kunde bli tio sidor ibland. Han kunde aldrig sluta. Sen började vi barn också göra det, så våra julklappsutdelningar kunde ta fem timmar! Vi tog paus och gick ut och fikade och gick in igen. Det blev till en tradition. Han var usel på att slå in paket, men rimmen var geniala.

Tog Beppe del i vardagssysslorna? Gick han på föräldramöten?

Aldrig! Men han fanns alltid till hands att prata med, han var en väldigt god lyssnare.

Egentligen är det nog mamma som har tagit alla smällar. Det är hon som har hållit ihop familjen, pappa har bara varit. Han har haft världens backup service. Han har levt sitt liv. Morsan är den som har hållt i allt annat och sett till att det fungerat. Hon var varit den som givit oss tider att passa, hon som har vaknat och varit orolig på natten när vi inte har kommit hem. Hon har fått ta smällarna och varit förbannad när vi har haft konflikter. När det inte har gått, då har pappa kommit in och pratat. Så minns jag det.

Det krävs en kvinna bredvid en sådan här man, för han har levt ett typiskt skaparliv, inne i sin egen värld. Det gäller att det finns någon som mamma. Och det har ofta varit otacksamt: alla pratar om Beppe. Han var en riktig godagspilt hemma.

Vi hade aldrig riktiga regler, det var alltid lite luckert, man kunde rucka och tänja och tjata sig till saker. Men mina egna barn sätter jag upp regler och är mer konsekvent.

Du var på Öhn varje sommar som barn?

Först var vi här all ledig tid vi hade från skolan, till och med allhelgonalovet, fyra dagar. Julen, påsken. Jag tyckte det var fantastiskt,

---

Camilla Wolgers är Bepptes och Kerstins yngsta barn, född 1965. Hon växte upp i det stora huset på Lidingö och tillbringade så gott som alla sina barndoms somrar på Öhn i Jämtland. Som vuxen har hon återvänt dit.

---

jag längtade jämt hit något så otroligt! På slutet var det för dyrt och omständigt att värma upp huset. Sista julen vi var här var det snöstorm sju dar i sträck och pappa och mamma fick sitta eldvakt dygnet runt för att elda i kakelugnarna. Då var det väl morsan som sa: Aldrig mera en jul här! Så blev det, men det var bra många år.

Pappa åkte framför allt hit för att arbeta, han tyckte det var en bra miljö. Han var intresserad av människorna som bodde här, människöden, stämningar och märkliga platser. For runt och gjorde intervjuer och inspirerades till sina diktsamlingar och måleriet. Det var så olikt den värld han levde i nere i Stockholm.

Det var tal om att vi skulle flytta hit, men då hade han ju de flesta av sina arbetsgivare i Stockholm, så det var opraktiskt.

Förhållandet mellan mig och pappa har alltid varit speciellt. Det har att göra med att vi älskade Öhn, på samma sätt, han och jag. Så här i efterhand har jag förstätt att vi är ganska lika.

En vår tog han med mig hit en månad innan skolan slutade, vi for upp i början på maj. Då var här på tu man hand och såg snön smälta bort och det började grönska och värfåglarna kom.

Han försökte vara mänskensbonde och köpte en traktor och var lite romantiker och skulle prova på. Gick det sönder så gick det sönder och alla grannar skulle engageras, han drömde om att kunna mer. Det var hans utmaning.

Jag tror att pappa bara såg det poetiska i det hela. Han hade ingen tanke på att det var en massa arbete.

Beppe var inte praktisk?

Inte ett dugg. Det är ingen i vår familj. Det har varit: Ring rörmokaren! Ring elektrikern! Det är alltid folk som har kommit. Det är ett under att man själv klarar av att skruva i glödlampan. Vi har gynnat alla hantverkare, det kan jag lova.

Hade vi bott på landet och haft ett lantbruk hade det inte varit särskilt smart att ha en pappa som var som han var. Han var nog en drömmare och levde i ständig tankeverksamhet.

Varför accepterade grannarna denne kufiske stockholmare?

Tack vare hans oskuldsfulla, oförställda sätt att vara, han var inte som de trodde att en kändis skulle vara. Han fick direkt kontakt, han var en god lyssnare och hade respekt för människor – och fick respekt tillbaks.

Många tyckte det var så kul när vi kom, då levde det upp här i byn, då hände så mycket saker, det blev liv och rörelse. "Åh, nu är sommaren här, nu är ni här, vad härligt!" Och när vi for så var det sorg för då blev det tyst. Det var massor av barn, upptåg och Beppe-cuper, filmteam, traktortävlingar, det hände grejer som var helt utöver det vanliga livet.

Trettio år efter "Dunderklumpen" är det fortfarande Dundertrampet, Dunderhallen, allt har med Dunder att göra. Figurerna genomsyrar det här samhället. Vi hade marknad i helgen när "Dunderklumpen" just hade visats på TV och det kom fram så mycket folk: "Jag såg dig igår!" Folk pratar om filmen som om den haft premiär i förra veckan.

Vad har du med dig hemifän?

Ett starkt självförtroende, det har jag fått av mamma och pappa. De har alltid trott på oss barn. Vi har alltid blivit positivt bemötta. Man funderar inte så mycket, utan ger sig hän. "Det löser sig!"

Vi har fått vara ifred som barn, vi har fått vara de vi är och har uppmuntrats till att bli individer. Och alltid känt ett stöd. Vi känner oss trygga inombords och har nog lätt för att vara bland folk.

Tidens trend att det ska vara ständig action och underhållning är jag inte ett dugg road av. Tvärt om, jag vill ha lugnet. Det tror jag jag har fått av pappa och det blir starkare för varje år som går. Jag börjar förstå honom allt mer, jag kan se saker som jag förstår att han också såg.

Det har inte varit något problem att vara "kändisbarn" för jag har aldrig mött någon människa som haft något negativt att säga om pappa. Alla har älskat honom, man blir rörd rentav. ❖